

Pořad bohoslužeb

24. července– 30. července 2017, LITURGICKÉ MEZIDOBÍ, Žaltář IV. týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 24.7.	Sv. Šarbela Machlúfa, kněze Sv. Kristina	St. Jičín	17:00	za † Antonii Slavíkovou, † manžela, † syna, † zetě Jaroslava Fabíka, † vnučku Janu Krkoškovou, živou rodinu, Boží ochranu a Panny Marie
Úterý 25.7.	Svátek sv. Jakuba, apoštola	St. Jičín	17:00	za † Ladislava Frydrycha a živou rodinu
Středa 26.7.	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie	St. Jičín	17:00	za † Annu Hasalovou, dva † bratry, † rodiče a Boží ochranu a Panny Marie pro živou rodinu <i>modlitební společenství</i>
Čtvrtek 27.7.	Památka sv. Gorazda a druhů	Hůrka	16:00	mše svatá
		Bernartice	17:30	mše svatá
Pátek 28.7.	Pátek 16. týdne v mezidobí	St. Jičín	17:00	<i>voitvní mše svatá ke Krvi Páně</i> za † Lidušku Staňkovou, manžela a duše v očistci
		Bernartice	17:30	mše svatá
Sobota 29.7.	Památka sv. Marty	St. Jičín	17:00 18:00	za † Antonii Davidovou, † manžela, † rodinu a rodiče Macháňovy a duše v očistci TICHÁ ADORACE /do 22:00/
Neděle 30.7.	17. neděle v mezidobí	St. Jičín	7:45	za † rodiče Aloise a Žofii Závadovy, syna Jaromíra, rodiče z obou stran, živou rodinu a ochranu Panny Marie <i>/o.Petr/</i>
		Hůrka	9:15	poutní mše svatá ke sv. Anně <i>/o.Petr/</i>
		Bernartice	9:15	mše svatá <i>/o.Jiří/</i>
		St. Lhota	10:45	mše svatá <i>/o.Petr/</i>

Webové stránky farnosti Starý Jičín: farnostsj.wz.cz

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

23.7.2017

16. neděle v mezidobí

35./ ročník VIII.

„Tys, Pane, dobrý a shovívavý.“ Ž 85

Matka Tereza v gatích aneb Když kněz žije evangelium

Nejen Ježíš Kristus, ikona slavné církve, či Louis Chevrolet, ikona slavné automobilky, se narodili na Štědrý den, ale roku 1959 právě i Marián Kuffa, a to ve slovenském Kežmarku. Jeho otec byl alkoholik, jeho snem žena a dcera, jeho titul zemědělský inženýr, jeho záliby – horolezectví, karate, střelba a jízda na koni. O kněžství neuvažoval. Při výstupu na Gerlachovský štít, pověstnou to „eifelovku“ Karpat, Kuffu zradil záchytný kámen a po dvacetimetrovém letu střežhlav dolů jej zachytila ta úplně poslední skoba. Kuffa to líčí takto: „*Připadal jsem si jako mistr světa. Chytil jsem se jistojistě pevného chytu, ten se vytrhnul – a tak se otočil můj život.*“ Záchranáři ho sundávali třináct hodin. V příštích dnech se otřesený horolezec na lůžku v popradské nemocnici rozhodl, že jen zázrakem neztracený život zasvětil Bohu. Při vstupu do semináře mu bylo třicet let.

Farář v praxi

Rozpadlá a zaplavená fara v Žakovcích, podtatranské vsi – tam to s požehnáním biskupa všechno začalo. Kuffa měl starou oktávii, pět set korun dluh a chuť něco dělat. Zprvu tu sotva přežíval se dvěma chlapci, z nichž jednoho propustili z polepšovny, druhého z věznice. Když farářička navštívili rodiče, táta se vztekal, máti plakala. „*Pokud mí chlapi hladoví, i já at' hladovím. Pokud bych je opustil, jsem obyčejný teoretik,*“ myslí si Kuffa. A jelikož vyloučených živlů v kraji přibývalo a pan farář je dokázal chytit za srdce a využít jejich pracovních sil, faru časem zastínil grandiózní domov pro zdravotně postižené v hodnotě řádově desítek milionů korun. Opravdu nevěříte na zázraky? „*Tento areál i s kaplí vybudovali vězni a bezdomovci bez pistolí, obušků a dozorců,*“ zdůrazňuje Kuffa. „*Když se mě ptají, co je moje, já přišel v šustákách, teniskách a roztahaném tričku. Jak by mě přemístili, sbalím si majetek do jedné igelitky, a jak jsem přišel, odejdu.*“

Farář u míchačky

Takzvaný Institút Krista Vel'kňaza funguje v Žakovcích na principu komunity. Pro všechny zde platí přísný režim, který lze shrnout do tří vět: „*Žádný alkohol a drogy. Žádný trestný čin od chvíle, co jsi přišel. Každý musí pracovat podle svých schopností a možností pro společné dobro těch druhých.*“ A to platí i pro faráře, kterého lze zastihnout spíše v montérkách u míchačky, než v sutaně v kapli. V base je větší pořádek a disciplína a lidé tam být nechtějí. Proč? Kuffa odpovídá: „*Jelikož to není postavené na lásce, ale na síle. V base je největší trest, že tě zavrou, u mě, že tě pustím. Ale kdo jednou vejde do mé fary, vchází do mého srdce, a kdo z mé fary odejde, z mého srdce neodchází. Je stále tam.*“

Farář - mafián

Původní starostka Žakovcí Katarína Svitánová měla s pozemky okolo fary jiné plány – snila o výstavbě vyhlídkových věží a golfového hřiště. Místo toho, i k nespokojenosti mnohých občanů, narůstal v obci počet „individuů“; a nějaký farář porušoval obecní předpisy, stavěl prý načerno a lhal o počtu svých „svěřenců“. I s takovými nařčeními se Kuffa potýkal. Svitánová: „*Myslím, že není dobré, aby v obci se sedmi sty obyvateli žilo až dvě stě asociálů.*“ Kuffa: „*Když půjdu přesně podle všech předpisů,*

půlka lidí zahyne.“ A kněz vyřešil potíže takřka mafiánsky - zařídil v Žakovcích svým „chlapcům“ trvalý pobyt a ve volbách 2006 starostku o třicet osm hlasů místní přehlasovali ve prospěch mladé ekonomky, která s farářem hodlá spolupracovat.

Milujte taktó

Dnes už se Kuffova činnost netýká pouze Žakovcí, kde podnítila i stavbu domků pro osamělé rodiče či hospodářských budov k výrobě chleba, masa, mléka a zeleniny, ale jejím výsledkem je i resocializační středisko pro ženy v Lubici nebo domov pro seniory v moravské Bílé Vodě. Kuffa dále pomáhá etiopským řádovým sestřím, na trnavské univerzitě se podle jeho metod učí sociální práce, napodobitele nachází i v Belgii a Švédsku. Heslo, které od začátku doprovází tuto velkolepou rekonstrukci duší, zní: **„Milujte lidi takové, jací jsou. Čím méně si to zaslouží, tím víc je milujte. Nemilujte je podle velikosti jejich zásluh, ale podle velikosti jejich potřeb.“**

/www.munimedia.cz/

NAŠE ROLE PŘI NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBĚ

Proč jdeme v neděli do kostela

Náhodný turista vstupuje do kostela jinak než my na nedělní mši. Turista se rozhlíží po uměleckých památkách. Pro nás je to **místo, kde se setkáváme s ostatními věřícími a uskutečňujeme bratrské společenství, jak to chtěl Pán Ježíš;**

kde společně **děkujeme Bohu a upevňujeme se ve víře, naději a lásce;**

kde se **orientujeme podle věčných hodnot a učíme se zvládnout svůj život.**

Proto se neptáme, zda do kostela v neděli jít musíme, ale jsme rádi, že jít můžeme. Tak je nám to jasné v teorii. A jak to vypadá v praxi?

„Mami, dneska jdi do kostela sama, nemám nějak náladu na vstávání!“ – „Nálady si nech na jindy!“ – odpovídá maminka a tahá rezolutně pokrývku z pana syna. „Jsi jednou křesťan, tak jsi povinen jít v neděli na mši.“ - „A copak nemohu být dobrý křesťan, i když každou neděli do kostela neběhám?“

Položme si tuto otázku všichni, abychom v tom měli jasno a mohli druhým správně odpovědět. Proč v neděli do kostela? Copak svatý Pavel, když v listě Galatským^(5,22) vypočítává, co je v duchovním životě podstatné, nemluví výhradně o tom, co děláme venku? Nepíše tam: musíš každou neděli do kostela, ale píše: buď laskavý, trpělivý, pokojný! - **Duch svatý chce skrze nás působit ne za zavřenými zdmi kostela, ale venku, mezi lidmi!**

Na tyto názory jste si už jistě odpověděli sami: my nejsme správní křesťané proto, že sem každou neděli chodíme. Je to přece naopak! Proto sem chodíme, abychom se učili, jak žít venku jako správní křesťané.

My víme, že naše bohoslužba v kostele není cílem sama o sobě. Že je to škola té lásky, která vidí v člověku vedle mne bližního.

My víme, že naše nedělní bohoslužba není už proto dobrá, když je to slavnostní pastva pro oči a uši, ale že je tehdy dobrá, když nás naplní silou, elánem, chutí do dalšího všedního dne. Že je to naše tankovací stanice, kam jdeme načerpat energii a milost, abychom ze síly Ducha Kristova, který nás zde oslovuje, zvládli zákruty života venku.

Jak dopadl ten spor maminky se synem? „Jsem už velký, ty už nemáš právo nutit mě do toho, co se mi nechce“ – vyhlášoval líný spáč. – To už maminku dohřálo a prohlásila: „Milý synu, kdybych tě nebyla nutila do toho, co se ti nechtělo, tak bys ještě dnes dělal do plínek.“

Kdybych tě nebyla honila do učení, neuměl bys dodnes číst a počítat. Dokud mladý člověk nepochopí sám, co je pro něj dobré, je dobře, když má někoho, kdo ho k tomu dotlačí.“

Ta maminka nakonec dosáhla svého a líný syn s ní do kostela šel. Ale jestli ten mládenec zde v kostele nepochopí, že se tu odehrává „ten největší příběh lásky ve světě“, že se tu jedná i o jeho osobu a jeho život, pak brzo, přes mamčin nátlak, chodit přestane.

Slovo „bohoslužba“ znamená nejen, že my sloužíme Bohu, ale především to, že **Bůh slouží nám**. A tu nelze někoho nutit, aby se dal zahrnout láskou a láskou oplácel.

Není snadné, zvláště mladému člověku, pochopit, co jsou chvilkové nálady člověka a co jsou naléhavé lidské potřeby.

Není snadné ubránit se v kostele pocitu zevšednění, když tolik modliteb, zpěvů, úkonů je pořád stejných. Zevšední stále stejná práce, zevšední si manželé, kteří se s láskou brali. A kde je zevšednění, tam je nuda a pocit: to už všechno znám. Už autor žalmu o tomto nebezpečí asi věděl, protože nabádá: **„Zpívejte Hospodinu píseň novou.“** Vyzýval to snad jen ke skládání nových písní, modliteb? To jistě ne. Vyzývá nás, abychom zpívali nově, s hlubším pochopením, s větším zápalem. A kdo se dá touto cestou, ten nalézá stále nové hloubky v biblických a liturgických textech, ten se dna nedobere. Ten se pak v kostele nenudí.

A také ten se v kostele nikdy nenudí, kdo se naučí spojovat s nedělní bohoslužbou v kostele svou službu Bohu venku, tedy bohoslužbu svého všedního života.

Tato bohoslužba všedního života venku není ohrožena nudou, ta je rušná někdy až příliš. Ale také je ohrožena, - hlavně dvěma věcmi: jednak pokušením zavírat oči před potřebami bližních, pokušením z lenosti a sobectví. A za druhé pokušením strachu. Strachu ze zklamání v druhých, strachu ze zlých lidí, strachu z vlastní slabosti, ze zklamání v sobě samém.

Lidé, kteří tato dvě pokušení plně zvládli, vynikají ve své generaci jako velké osobnosti, které každý obdivuje: kněz Martin Luther King, Matka Tereza. A kde se v nich nabrala ta síla? Kde se naučili jednat s tak naprostou důvěrou v Boha? Kde jinde než v kostele.

Když na počátku 4. století chtěl císař Dioklecián vymýtit ve své říši definitivně křesťanství, vydal zákon, kterým pod trestem smrti zakázal účast na nedělní bohoslužbě. Věděl, že by tím smrtelně zasáhl samo centrum církve. Když se soudce v Kartágu ptal křesťanů polapených při bohoslužbě, proč tam chodí, když jde o život, odpovídali: „My bez nedělní bohoslužby nemůžeme žít.“ Tak to platí dodnes.

Nedělní mše má i v našem životě nenahraditelné místo. Přičiníme se všichni společně, aby byla živým a radostným setkáním s naším Pánem Ježíšem, abychom tu vždy znovu prožívali „největší příběh lásky.“

„Několik podnětů k slavení mše svaté v duchu „Všeobecného úvodu do misálu“, zpracoval P. Ladislav Simajchl, pokračování v dalších číslech farního zpravodaje!

Různá oznámení

Milí přátelé, přijměte pozvání na letní duchovní **setkání s P. Mariánem Kuffou**, které se uskuteční v sobotu **12. srpna 2017 od 9 do 19hod** na krásném poutním místě u Panny Marie ve skále – Maria Stein v areálu **Hotelu Maria Skala** v Odrách. Téma - **„Služba jako dar“**. Součástí programu bude poutní mše svatá, promluvy P. Mariána, modlitba chval a svědectví katolického společenství **Marana Tha** ze Slovenska. Během promluvy bude zajištěno hídání dětí. V přestávkách bude příležitost přistoupit ke svátosti smíření nebo duchovnímu rozhovoru s knězem. **V pátek 11.8.** v předvečer duchovní obnovy vás zveme na večerní venkovní projekci filmu o P. Mariánovi – **Všetky moje děti**. V případě zájmu je možnost přespání v omezené kapacitě v hotelu a chatkách, nebo ve vlastních stanech na louce u areálu. Pro bližší informace o ubytování pište na email: info@credonadacnifond.cz. Podrobný program naleznete v letáčku ve vývěsce. Vstup na akci je zdarma, předem lze objednat oběd v ceně 100Kč (teplé jídlo a nápoj). **Přihlašovat se můžete přes registrační formulář do 31. července 2017 na www.credonadacnifond.cz.**

